

OVER HAAR LIJK

Eerder verschenen van Sarah Pinborough
bij The House of Books:

Wat jij niet ziet
Belofte maakt schuld

Sarah Pinborough

Over haar lijk

Uit het Engels vertaald door Els Franci-Ekeler

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Dead to Her*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Harper Collins Publishers Ltd, 2020

© Sarah Pinborough Ltd, 2020

© Vertaling uit het Engels: Els Franci-Ekeler, 2020

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2020

Omslagontwerp: Julianna Lee

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: bij Barbara, Amsterdam

Omslagbeeld: © Arcangel Imagenes SL

Foto auteur: © Doselle Young

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5910 7

ISBN 978 90 443 5911 4 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor de echte Marcie en Jason (en hun poezenfamilie).
Met veel liefde.*

DEEL EEN

De hel is leeg en alle duivels zijn hier...

The Tempest
William Shakespeare

1

De kaars brandt.

Hagelwit papier. Een pen.

wat is er met Jonny gebeurd?

Envelop.

Sluit.

Fluister.

Wacht.

Wilde dieren laten zich niet temmen.

De gedachte borrelde zomaar in Marcie omhoog, een rimpeling op het stilstaande water dat haar leven was geworden. Ze voelde Eleanors schattende blik over de gasten gaan vanuit de vergulde lijst van het portret dat nog steeds boven de trap hing en hen allen overschaduwde. Nog geen jaar dood. Wat zou zij van deze ontwikkeling hebben gezegd?

Een gemurmel van gedempt commentaar rees op in de warme lucht vanuit het hechte groepje waar Marcie bij stond. Elders hing de spanning van onderdrukt gegniffel en steelse blikken.

‘Nou, nou. Wat zeg je me daarvan?’

‘De ouwe snoeper.’

‘Is hij afgevallen? Hij ziet er niet uit als iemand die met pensioen zou gaan.’

‘Ik wist niet wat ik me had voorgesteld, maar dit... jeetje.’

‘En zo jong.’

Ze wás jong, deze nieuweling in hun midden, de tweede mevrouw William Radford IV. Tweeëntwintig? Nog jonger? Niet ouder dan drieëntwintig. Veertig jaar jonger dan Eleanor was toen zij overleed.

‘Hoe ouder, hoe gekker.’ Iris. Laconiek, zoals altijd. Eleanors beste vriendin sinds hun prille jeugd, een wereld geleden. Het was Iris die ervoor had gezorgd dat Eleanor er elke dag bleef uitzien als die elegante Savannah belle die ze haar hele leven was geweest, zelfs toen ze vanwege de kanker een levend skelet was geworden. Tegen

het einde had ze haar zo zwaar opgemaakt dat Marcie vond dat ze eruitzag als Baby Jane, maar wat had ze anders kunnen doen? Marcie had gezegd wat iedereen zei: *Wat zie je er goed uit, Eleanor. Zo elegant. Zal ik een kopje zoete thee voor je inschenken?*

Deze nieuwe echtgenote, de zwarte tweede echtgenote, was geen levend skelet, maar een schoonheid. Haar glanzende huid sprak van een blakende gezondheid. Gestroomlijnd, fier, met vaardige, slanke ledematen en perfecte rondingen. Haar glanzende ontkroesde haar was strak naar achteren gekamd. Een klein buikje wees op een voorliefde voor biefstuk boven groenvoer. Een buikje van het soort dat mannen bij een vrouw graag zien en dat vrouwen haten.

Ze daalde de brede trap af, glimlachend, met opgeheven hoofd en trots stralende ogen, alsof de man aan haar arm een knappe filmster was in plaats van een vent van vijfenzestig met paars dooraderde wangen, die de afgelopen maanden misschien iets was afgefallen, maar niettemin de tol betaalde voor jaren aan overmaat. William Radford IV was de personificatie van overdadige luxe. Was dat niet de reden waarom ze hier waren?

Bruid noch bruidegom keek naar het schilderij van de vorige echtgenote, wier invloed als een vlies over het schitterende huis lag.

Ogen beoordeelden de gouden japon van de nieuwe echtgenote – misschien een Versace – die haar figuur omvatte en net iets te kort was naar de smaak van deze beau monde. De hakken? Net iets te hoog. De sieraden, dikke strengen rond haar hals en bengelend aan haar oren? Indrukwekkend maar iets te opzichtig. De vrouwen – vrijwel allen boven de vijftig – kwamen eendrachtig tot dezelfde conclusie: *Niet een van ons*. Marcie wist hoe dat voelde.

‘Ze heet Keisha.’ Elizabeth was naar Marcie gedribbeld en eiste haar aandacht op. Saaie kantoorkleding had vanavond plaatsgemaakt voor een groene japon die nieuw leek, al was het beslist geen Versace. Elizabeths korte, donkere krullen, doorweven met staalgrijs, waren opgekamd, waardoor ze eruitzag als een bejaarde poedel. Voelde Elizabeth het ook? Deze siddering van opwindning,

van verandering? Hoe veren overeind kwamen door de plotselinge komst van deze koekoek?

‘Ze is net tweeëntwintig geworden en komt uit Londen,’ vertelde Elizabeth, zich naar haar toe buigend, ogen sprankelend van goed bewaarde roddels, opgewonden dat zij nieuwtjes had die ze nu kon delen, waardoor ze misschien een beetje het gevoel zou krijgen bij deze jetset te horen. Iedereen mocht haar graag, maar met een genegenheid vergelijkbaar met die voor een oude hond, en dan nog alleen omdat oude honden zo dienstbaar en onderdanig zijn.

Elizabeth was jarenlang Eleanors assistente geweest en had voor William gewerkt toen Eleanor te ziek was geworden, maar ze was en bleef personeel. William zei dat ze haar beschouwden als een deel van de familie, maar Marcie wist wel beter. *Echte* familie was belangrijk in deze kringen. Welk bloed je had. Hoe ver terug je naam te traceren was. Geschiedenis was iets om trots op te zijn. Elizabeth had geen roots in katoen of suiker, ze had geen stijl. In de wateren van deze society was zij als doodgeboren.

‘Daar hebben ze elkaar ontmoet: Londen. Vier maanden geleden. Een stormachtige romance. William had al eerder naar huis willen komen en ons allemaal willen verrassen, maar iemand moest hun reis regelen. En dit.’ Elizabeth maakte een weids gebaar, alsof ze het welkomstfeest van haar eigen geld had gefinancierd. ‘Ik moest hem beloven dat ik tegen niemand iets zou zeggen. Gelukkig hebben we Julian en Pierre. Zij organiseren echt de beste feestjes.’ Ze glimlachte weer.

‘En daar hebben we het gelukkige paar,’ mompelde Emmett. Ze hadden uiteraard niet anders verwacht dan dat William haar eerst aan hén zou voorstellen, zijn beste vrienden, de club. In een wolk van felicitaties, glimlachjes en parfum bogen de vrouwen zich een voor een naar voren om de bruid en haar bruidegom luchtzoenen te geven. Marcie, de andere tweede echtgenote, de oudere tweede echtgenote, bleef wat achter toen de anderen naar voren drongen.

Van dichtbij was Keisha nog magnifieker. Haar huid was diepbruin. Ze straalde. Ooit had Eleanor ook gestraald.

Marcie keek van een afstandje toe toen haar vrienden kwetterend blij gaven van hun vreugde – de koningin is dood, leve de koningin – wedijverend wie het meest was ingenomen met het nieuwe paar. Iris, vogelachtig, broos als perkament maar elegant geconserveerd, en haar man, Noah, de rechter, aristocratisch, ondanks zijn dikke buik en zijn roodgeaderde gezicht. Beiden waren hoekstenen van Savannahs society. Virginia, met haar eeuwige glimlach, haar lichaam uitgehongerd tot volslank, al zou het vollemaansgezicht dat ze verborg onder haar *Stepford Wives*-kapsel altijd een bewijs zijn van de grotere maat die God voor haar had bedoeld. Een trouwe kerkgangster, die binnen de parochie dankzij de omvang van haar schenkingen voor liefdadige doeleinden bijna net zo werd vereerd als Jezus zelf. Naast haar stond haar dandyachtige man, Emmett, klein en pezig, zoals altijd tot in de puntjes gekleed. Ook hij was midden vijftig en deed iets in aandelen om zichzelf te kunnen wijsmaken dat hij niet op het geld van zijn familie teerde, waarbij hij de club gebruikte als een makkelijk toegankelijke bron voor investeerders.

Marcie had zich wel eens afgevraagd, tijdens een van de steeds frequenter voorkomende depressieve buien waaraan ze ten prooi viel als dit leven haar dreigde te verstikken, of het feit dat ze zich voortdurend tussen mensen van middelbare leeftijd bevond een vroegde menopauze had opgewekt. Maar nu was dankzij de dood van de arme Eleanor de jeugd opnieuw in hun midden gekomen, als een scherf lavaglas in bezadigd, gestagneerd kalksteen. Sprankelend. Opwindend.

En tweeëntwintig. Vier jaar jonger dan Marcie was toen zij Jason ontmoette. Een affaire, een jaar van melodrama, een onverkwikkelijke echtscheiding – adieu, Jacquie – en toen was ze op haar negenentwintigste de jonge, tweede echtgenote die voorzichtige stappen deed om haar plaats in deze society te veroveren.

Nu was ze bijna vijfendertig en werd Jason binnenkort drieënvijftig

en zat ze onwrikbaar verankerd in deze gemeenschap. Maar Jason was in meerdere opzichten niet zoals de anderen. Niet precies van dezelfde afkomst, ook al woonde zijn familie hier al vele generaties. En er was dat gedoe met zijn vader, maar hij was erin geslaagd daar bovenuit te stijgen, wat in deze kringen geen kleinigheid was. Hij was al begonnen de maatschappelijke ladder op te klimmen toen hij nog getrouwd was met Jacquie. Het was iets wat hij en Marcie gemeen hadden, deze vurige wens om hogerop te komen, en Marcie was vastbesloten ermee door te gaan. Ze keek naar de druk babbelende rijkdom die haar vrienden belichaamden. Wat een weelde moest het zijn om te worden geboren als een Iris of een William, waardoor de mensen vanzelf aan je lippen hingen en je van dienst wilden zijn. Blauw bloed. Het was alleen een beetje jammer dat die lui nooit iets belangwekkends te zeggen hadden, maar ach, dat werd van hen ook niet vereist.

Ze keek weer naar Jason en wilde een stiekem glimlachje met hem delen over hoe belachelijk dit allemaal was, maar de ogen van haar man waren gericht op Keisha en Marcie zag dat hij de blote arm van de jonge vrouw vluchtig streelde toen hij zich naar voren boog om haar wang te kussen, alsof hij het niet kon weerstaan haar aan te raken.

In tegenstelling tot de vrouwen gaf hij haar geen luchtzoen. Liet hij zijn lippen een fractie te lang op Keisha's gladde huid rusten? Hij glimlachte niet, was niet op een geamuseerde manier geïmponeerd, zoals de anderen, en ze zag zijn adamsappel op en neer gaan toen hij slikte. Ze kende dat maar al te goed. Wellust. Zo had hij naar háár gekeken toen ze elkaar pas kenden. Zo had hij nu al een tijd niet meer naar haar gekeken. Haar maag trok samen en opeens smaakte de champagne zuur.

Eens een bedrieger, altijd een bedrieger.

‘Jason, stel je vrouw eens voor. Waar zijn je geen manieren? Mán-nen...’

‘Ja, Marcie, waarom sta je zo achteraf? Kom erbij.’

‘Marcie?’

Een ogenblik herkende ze haar eigen naam niet, was ze zich alleen bewust van de schrijnende pijn die de wellust in Jasons ogen had veroorzaakt. Toen week het groepje uiteen, legde William zijn dikke vingers op haar arm en glimlachte ze werktuiglijk, haar zorgen zorgvuldig verborgen.

‘Gefeliciteerd,’ zei ze zachtjes. ‘Ik ben erg blij voor je.’ Ze wendde zich tot Keisha’s lange, magnifieke gestalte en voelde zich opeens oud. ‘En fijn je te ontmoeten, natuurlijk.’

Hun ogen hielden elkaar iets te lang vast, glanzend donkerbruin tegenover waterig blauw, en Marcie wist dat ze werd bekeken – beoordeeld – op een andere manier dan de rest van de vrouwen. Die zaten in een andere leeftijdsgroep. Die waren geen mededingers. Misschien was Marcie dan toch nog niet zo oud.

‘Ik heb het gevoel dat ik jullie allemaal al ken.’ Keisha’s Engelse accent was hard en afgemeten; eigenaardig fascinerend. Een sterk contrast met de lijzige tongval hier in het zuiden. ‘Billy heeft me zo veel over jullie verteld.’

Billy? Eleanor zou zich omdraaien in haar graf. William Radford iv was geen Billy. Althans, dat was hij nooit geweest. Maar dingen konden veranderen. Keisha keek Jason weer aan. ‘Vooral over jou. De grote Jason Maddox, het brein van de firma, in alle opzichten een kei van een vent. Ik hoop dat je me niet zult teleurstellen.’ Ze knipoogde, flirtend en vriendelijk, eraan gewend in het middelpunt van de belangstelling te staan, en toen lachte ze, verrassend vrijpostig, of misschien gewoon vrij, en iedereen deed plichtmatig beleefd mee. Toen Jason op zijn beurt knipoogde naar de nieuwe ster aan hun firmament, wist Marcie niet wat ze liever deed: de ogen van deze adembenemende verschijning uitkrabben of in een hoekje gaan staan krijsen.

‘Ik weet dat dit voor jullie als een donderslag bij heldere hemel komt en jullie denken misschien dat wij niet goed bij ons hoofd zijn.’ William nam twee glazen champagne van het blad van een

voorbijlopende kelner, gaf er een aan zijn kersverse bruid en liet zijn vingers over haar rug naar beneden dwalen. ‘Maar soms weet je het gewoon als het goed is. Keisha heeft iets gedaan wat ik niet voor mogelijk had gehouden. Ze heeft mijn hart weer tot leven gewekt.’

‘Maar waarom heb je de rest van je tijd niet gebruikt voor een huwelijksreis?’ vroeg Jason, die nu pas naar William keek. ‘Je had gezegd dat je een jaar zou wegblijven.’

‘Niets is zo veranderlijk als de mens. En ik miste mijn vrienden.’

‘Ja, maar omdat je toch van plan bent te stoppen met werken –’

‘Vanavond praten we niet over werk.’ William sloeg Jason hard – misschien iets te hard – op zijn schouder. ‘Kom, laten we gaan eten. Ik wil Keisha laten zien waar het hun in Londen allemaal aan ontbreekt.’ Hij leunde naar Jason. ‘En ik wil jou bedanken. Als jij me niet al die tips had gegeven over de plekjes die ik beslist moest bezoeken, zou ik haar nooit hebben ontmoet.’

Toen het stel wegliep met hun vrienden in hun kielzog, zag Marcie dat Jason nu naar William bleef kijken. Met een duistere, peinzende blik. Zo te zien had Keisha het leven voor hen beiden op z'n kop gezet.

Toen de beleefde verbijstering was weggespoeld met champagne en cocktails en op het terras een bandje begon te spelen, werd het feest minder saai dan Marcie had verwacht. De gasten schopten hun schoenen uit en dansten in de avondlucht, zonder zich zorgen te maken om hun kostbare avondjaponnen. Zelfs Iris en Noah waagden zich op het gazon en toen ze schuifelden, zag Marcie in hen de verliefde pubers die ze ooit waren geweest.

Marcie keek naar Jason, die op luide toon met een paar mensen stond te praten. Ze kreeg de gedachte aan de manier waarop hij naar Keisha had gekeken maar niet uit haar hoofd. Hij gedroeg zich al een paar maanden een beetje afstandelijk, maar ze had dat toegeschreven aan zijn werk; de dagelijkse gang van zaken van de firma had op zijn schouders gerust tijdens Williams afwezigheid,

terwijl hij bovendien druk bezig was met de volgende stap: William uitkopen.

Ze hadden alleen nog seks als ze iets te veel hadden gedronken en ze vroeg zich af of hij het alleen nog deed omdat hij een kind wilde, een erfgenaam, een sociaal accessoire dat ze naar County Day konden sturen om hun welgestelde klik verder uit te breiden.

Terwijl ze naar hem keek, bleven de vragen door haar hoofd malen die haar nu al weken in hun greep hielden. Was hij op haar uitgekeken? Was zij een verovering die hij nu kon afvinken? Die blik van daarnet, die sprak van gedachten aan overspel, was de eerste duidelijke barst in de fundering van hun huwelijk. Ze had hem nooit zo naar een andere vrouw zien kijken. Nooit.

Keisha was een paar keer bij hen komen staan, allengs minder stevig op haar benen, maar nog wel in staat te swingen en te zwieren en met haar hoofd achterover haar fascinerende schorre lach te laten horen. Ze was iets te dicht bij hen blijven dralen toen Jason en Marcie later op de avond op een sofa waren neergeploft en alhoewel Jason af en toe in haar richting had gekeken, werd Keisha teleurgesteld als ze opnieuw met hem had willen flirten. Maar toch, die blik. William, die zich al die tijd in de schaduw van zijn jonge vrouw bevond, leidde haar uiteindelijk weg en daarna zagen ze haar niet meer. Gezien de staat waarin ze verkeerde, had hij waarschijnlijk zijn huishoudster, Zelda, gevraagd haar in bed te stoppen.

Virginia liep rond met opgetrokken wenkbrauwen, ook al nam zij er ook wel eens eentje te veel als het zo uitkwam, kerk of geen kerk, en Iris wees erop dat het niet makkelijk kon zijn om naar een heel ander deel van de wereld te vertrekken en je daar met iemand als Eleanor te moeten meten, vooral als je zo volkomen anders was. *Volkomen anders*. Wat ze bedoelde was jong, weinig geraffineerd en, wat niemand hardop zei, zwart. Toch had Keisha er niet uitgezien alsof ze zich opgelaten voelde, maar gewoon als een tipsy meisje dat zich er niets van aantrok wat anderen van haar dachten, omdat zij de hoofdprijs in de wacht had gesleept. Een rijke oude man.

Niet dat het een prijs was die Marcie zou willen winnen. Het idee alleen al om onder de zwoegende William te moeten liggen... Nee, het verbaasde haar allerminst dat Keisha zo veel champagne had gedronken en had geflirt met de man van een ander.

3

Jason en zij kwamen tegen enen pas thuis en nog voordat ze het licht hadden aangedaan, begon hij haar te kussen, iets waar ze niet op had gerekend.

‘Zullen we nog een keertje proberen een baby te maken?’ Hij grinnikte, zijn mond een en al scheve charme, wat gek genoeg nog aantrekkelijker werd door de champagnewaas in zijn ogen, en voordat Marcie iets kon zeggen, trok hij haar mee de trap op, frunnikend aan haar kleren. Ze schoot in de lach. Hij was dronken, maar ze was zelf ook niet nuchter en het gaf haar een heerlijk gevoel om weer door hem begeerd te worden. Om weer bij hem te zijn. Om weer te zijn zoals voorheen. Misschien had ze zich voor niets zorgen gemaakt. Keisha was een schoonheid, maar hij hield van háár, van zijn vrouw.

Ze lieten zich op het bed vallen, nog maar half ontkleed, hijgend van verlangen. Ze probeerde in het halfdonker zijn blik te vangen toen hij haar armen boven haar hoofd bracht en met één hand haar polsen vasthield. Ze streek met haar neus langs zijn wang opdat hij naar haar zou kijken en haar zou kussen. Toen ze haar benen om zijn middel klemde, stootte hij bij haar binnen en zoals altijd benam het haar de adem. Geen enkele man was erin geslaagd haar zo op te winden als Jason. Maar hij liet zijn hoofd op haar schouder rusten en zijn hijgende adem maakte een vochtige plek op haar huid. *Hij is niet hier.* De gedachte was als een koude douche tussen haar benen. *Hij denkt niet aan mij.*

Hij kwam snel klaar en toen hij zich op zijn kant van het bed liet

vallen, bleef Marcie buiten adem liggen. Dat ze nog maar zo zelden seks hadden was tot daar aan toe, want ze had in elk geval geweten dat hij altijd bij haar was. Nu niet. Had hij aan een andere vrouw gedacht? Oké, geen punt. Het had niets te betekenen. Iedereen fantaseerde wel eens. Ze maakte van een mug een olifant. Waarom raakte ze vanwege Keisha zo uit het lood?

‘Ik hou van je,’ zei Jason werktuigelijk en hij legde zijn hand op haar been.

‘Dat weet ik,’ antwoordde ze, met een lachje waar ze niet achter stond. Ze moest er geen punt van maken. En dat zou ze ook niet doen.

‘Heel grappig, mevrouw Maddox.’ Hij slaakte een diepe, tevreden zucht. Marcies hart hamerde nog.

‘Ik geloof dat ze jou wel ziet zitten,’ flapte ze eruit. In elk geval klonk ze licht geamuseerd, niet jaloers of onzeker. Zijn ogen waren nu open. Hij staarde naar het plafond.

‘Wie?’

‘Dat weet je best.’ Ze had er niet over moeten beginnen. Dom van haar. Doorzichtig. ‘Keisha.’

‘O, die.’ Hij bleef nog even naar het plafond staren, maar ze kon in het donker de uitdrukking op zijn gezicht niet zien. Toen rolde hij weer bovenop haar en glimlachte. ‘Die echtgenoot van jou is nog lang niet uitgerangeerd. Je zult iets harder moeten werken om me te houden.’ Hij kuste haar, langzaam en zacht, en ze kuste hem terug, maar voelde zich hol. Ze had hard genoeg gewerkt om hem te krijgen en had geen zin om de rest van haar leven te moeten vechten om hem te houden. Was hij dat überhaupt waard?

Een halfuur later, toen hij weer aan zijn eigen kant lag en begon te snurken, stapte Marcie uit bed en liep op blote voeten door hun ruime badkamer naar haar kleedkamer. In het felle licht bekeek ze zichzelf. Ze dacht aan de fiere houding waarmee de nieuwe mevrouw Radford de brede trap was afgedaald. Aan hoe mooi ze was. Aan hoe ze had gedanst. Zo tipsy. Zonder zich daar iets van aan

te trekken. Dat was het. Ze herinnerde Marcie aan wie ze zelf was geweest, lang geleden, voordat ze Jason had ontmoet. Voordat ze haar intrede had gedaan in deze society.

Wanneer was ze zich zo klein gaan voelen? Was het sinds hun huis, hoe schitterend de nieuwe villa ook mocht zijn, zo groot was geworden? Of sinds de boetiek failliet was gegaan en ze – of eigenlijk Jason – stilletjes had besloten dat het zakenleven niets voor haar was? *Geen dure hobby's meer voor jou.* Wanneer had ze haar verlangen naar opwinding verloren? Toen ze een brave huisvrouw in de traditie van de *Southern belles* was geworden? Herinnerde Keisha haar aan wat ze had opgegeven voor dit leven, en was dat de reden waarom ze zich in haar buurt zo stuurloos voelde?

Ze moest ophouden erover te piekeren, dacht ze, terwijl ze het koffertje met haar toiletartikelen opendeed.

Ze zou afwachten hoe alles zou gaan. Keisha liep waarschijnlijk nog voor het einde van de zomer in een zedig japonnetje en een parelkettinkje als een goede, onderdanige echtgenote, en Jason zou weer even lief en attent zijn als voorheen. Keisha was slechts een hobbel op hun weg, een tijdelijke afleiding. Marcie nam zich voor haar huwelijk weer op het juiste spoor te brengen, want was dit niet wat ze altijd had gewild?

Deze gedachte bood haar minder troost dan ze had verwacht. Was ze boos op Jason omdat die zich bij haar leek te gaan vervelen, en kwam dat misschien omdat ze diep in haar hart wist dat hij haar ook begon te vervelen? Misschien was dit het leven dat ze had gewild, maar dat was voordat ze het had bemachtigd. Inmiddels verlangde ze naar andere dingen. Ze was het zat om zo verdomd afhankelijk te zijn. Om zo dankbaar te moeten zijn. Ondanks alle luxe voelde ze zich als een tweederangsburger. De andere vrouwen tolereerden haar misschien, maar ze genoot niet hun respect en de laatste tijd wist ze niet eens zeker of ze Jasons respect nog wel genoot. Ze had gehoopt dat geld dat automatisch met zich mee zou brengen, dat ze eindelijk iemand van waarde zou zijn, op wie

niet meer werd neergekeken, maar blijkbaar was het nog steeds niet genoeg.

Zullen we nog een keertje proberen een baby te maken?

Ze huiverde bij de gedachte hier ook nog een kind aan toe te voegen. Stel dat ze zouden scheiden en zij haar hele leven opgezaald zou zijn met het kind? Geen man die haar met die extra ballast zou willen.

Ze trok peinzend aan haar lip terwijl ze in de spiegel staarde. Nadat ze zich ervan had verzekerd dat de deur op slot was, maakte ze voorzichtig de voering van haar make-upkoffertje los en haalde het pillenstripje eruit. Ze staarde weer naar zichzelf en zag hoe er een harde blik in haar ogen kwam toen ze een pil uit het stripje drukte.

Nee, dacht ze, opkijkend naar het rooster van de airconditioning toen ze haar hoofd achterover boog om het heimelijke voorbehoedsmiddel door te slikken. Mooi dat ik geen baby ga maken.

Marcie had liever gehad dat de late lunch binnenshuis was geserveerd, en niet op het jacht van Iris en Noah Cartwright dat aan het einde van de steiger gemeerd lag. Dan had ze niet plichtmatig hoeven glimlachen terwijl ze doodmisselijk was van de bewegingen van het water dat onder hen door stroomde. Het was een windstille dag, en drukkend warm. De hitte hield de stad nu al dagenlang in zijn greep, en zelfs de rivier stroomde loom en traag. Iris wist dat Marcie aan zeeziekte leed, maar Noah was gek op zijn jacht en 's zomers entertainden ze altijd daar. Het was een traditie en het was van het begin af aan duidelijk geweest dat ze er niet omwille van Marcie vanaf zouden zien.

‘Je zult eraan moeten wennen,’ had Jason gezegd toen ze pas getrouwd waren. ‘Het water zit in ons bloed. We groeien ermee op. In tegenstelling tot jullie landrotten uit Boise, Idaho.’ Hij had het plagend gezegd en erbij geglimlacht. Ze had hem kunnen vertellen dat er rond Boise ook rivieren waren, maar dat zou hem niet geïnteresseerd hebben. Dit was iets wat zij en Keisha gemeen hadden. Ze waren beiden niet van hier. Boise had net zo ver weg kunnen zijn als Londen. Hier telde alleen het Zuiden. En in de meeste opzichten had Marcie daar vrede mee.

Gelukkig was dit voorlopig de laatste keer dat ze op de boot hoefde te zitten, want Noah en Iris gingen een poosje naar de Hamptons, naar hun geliefde dochter, Heather, het enige meisje van hun vier kinderen. Ze was een paar jaar ouder en een stuk tuttiger dan Marcie, en ze had onlangs een nieuwe kleinzoon ter wereld gebracht. Marcie

was vergeten hoe het wurm ook alweer heette, maar had plichtsgetrouw kruippakjes, sokjes en teddyberen voor hem gekocht en slaakte verrukte kreetjes als haar foto's werden getoond. Zij vond dat alle baby's op elkaar leken, en nu Jason behoefte leek te krijgen aan nageslacht, was ze altijd blij als het gesprek op een ander onderwerp overging.

Ze liet haar hoofd tegen de brede schouder van haar man rusten en ademde langzaam in en uit tot ze niet meer zo misselijk was. Aan de overkant van de tafel leek Keisha geen last te hebben van de lichte deining. Ze had een halfvol glas margarita in haar ene hand en beet in een sappige gamba, die ze van de schaal met gekoeld seafood had gepakt. Het was niet haar eerste. Ze at met smaak, terwijl Marcie, Iris en Virginia aan glazen chardonnay nipten en hun maag op zijn eigen sappen lieten teren. Iris gaf hun oude cypese kat, Midge, af en toe een stukje vis, alsof ze daarmee kon compenseren dat ze zelf nauwelijks iets at.

'Zulke krijg je niet bij Tesco,' zei Keisha. Virginia, in haar deugd-zame zondagse jurk, lachte, al wist ze waarschijnlijk net zo min als Marcie wat Tesco was. Keisha droeg een dunne zomerjurk en toen ze zich vooroverboog om met haar natte, glanzende lippen Williams wang te kussen, waren de rondingen van haar borsten duidelijk te zien. Jason had zijn zonnebril op en toen Marcie haar hoofd naar hem omdraaide – keek hij ernaar? – zag ze alleen haar eigen enigszins vervormde gezicht in de brillenglazen.

Keisha leek geen kater te hebben overgehouden aan het feest van gisteravond – ze blaakte juist van gezondheid – maar William zag er moe uit. *Arme, oude dwaas*. Marcie hoorde de woorden alsof Eleanor ze had gezegd. Die had haar man altijd alles vergeven.

'Nog een drupje, Virginia?' Noah ging met de fles rond. Wijn was er altijd in overvloed en Virginia hield hem dankbaar haar glas voor. Ze had een doodvermoeiende ochtend achter de rug, vertelde ze hen. Overal was hulp nodig. Liefdadigheidsevenementen die moesten worden georganiseerd. En ze had er helemaal alleen voor

gestaan; Emmett had een afspraak gehad met een cliënt. Dat hij zo vaak op zondagochtend met cliënten afsprak, maakte het voor iedereen behalve zijn vrouw duidelijk dat hij minder gebrand was op alles wat met de kerk te maken had dan Virginia. Marcie kon zich goed voorstellen dat al die eindeloze uren die zij besteedde aan het inzamelen van geld en het werk in de gaarkeukens voor de daklozen snel gingen irriteren.

‘Ik heb je vanochtend gebeld, William,’ zei Jason. ‘Zelda zei dat je op de loopband aan het sporten was.’

‘O, dat heeft ze niet aan mij doorgegeven.’

‘Het was niet belangrijk. Maar de loopband? Ik heb jou nog nooit iets inspannenders zien doen dan over het golfterrein kuieren.’

Had Jason William gebeld? Daar wist Marcie niets van. Wanneer? Toen zij onder de douche stond? Had hij zich verstopt in een van de vele ongebruikte kamers van hun nieuwe huis? Waarom had hij William op zondagochtend willen spreken terwijl hij wist dat ze elkaar later zouden zien? Een gedachte kringelde omhoog als zwarte rook. Had hij gehoopt dat Keisha zou opnemen?

‘Het is nooit te laat om aan je conditie te gaan werken,’ zei William. ‘Mijn nieuwe routine. Vroeg op, een halfuurtje op de loopband en dan een glas kokoswater om mijn energie op te vijzelen. Ik voel me nu al twintig jaar jonger.’

‘Weet je zeker dat dat door de loopband komt?’ Iris, die altijd een droge opmerking paraat had, trok haar overdreven geëpileerde wenkbrauwen op en wierp een blik op Keisha.

‘Zij heeft er ook iets mee te maken,’ gaf William toe en iedereen glimlachte. Marcie probeerde zich hem op de loopband voor te stellen. Geen aangenaam beeld. De ultramoderne fitnessruimte was Eleanors domein geweest. Zij had er dagelijks gebruik van gemaakt. Al had dat haar uiteindelijk niet kunnen redden.

‘Doe jij ook aan fitness?’ vroeg Marcie. Ze stelde zich Keisha voor in strakke sportkleding en had meteen spijt van haar vraag. Het was een beeld dat ze liever niet op Jasons geestesoog wilde projecteren.

‘Nee, ik ben een nachtmens. Mij krijg je voor tienen niet wakker. Soms sta ik pas tegen het middaguur op. Maar ik probeer te veranderen. Ik weet dat ik met een vroege vogel ben getrouwd.’

Het leek Marcie sterk dat Keisha zou veranderen. Dat ze zich zou aanpassen. Al had ze dat zelf ook gedaan. Het was verbazingwekkend in hoeverre je jezelf aan banden kon leggen – gevangen kon zetten – als je er echt je best voor deed. Als je van iemand hield. Ze keek naar haar zomerjurkje, uit de nieuwe dure boetiek aan Broughton waar alle clubvrouwen nu winkelden. Mouwen met manchetten, knoopjes van voren, bootschoenen. Zes, zeven jaar geleden zou ze een spijkershortje hebben gedragen dat ondeugend een stukje bil liet zien. Ze zou nooit van haar leven zoiets bezadigd als dit hebben gekocht. Dat moest de reden zijn waarom haar winkel failliet was gegaan. Ze had niet beseft hoe conservatief haar clientèle zich kleepte. Noch dat Jasons eerste vrouw zo veel vuil over haar zou spuien. Ze zou er beter aan hebben gedaan te wachten tot het stof was neergedaald voordat ze voor zichzelf was begonnen. Nu zat ze gevangen in dure katoen en was ze afhankelijk van de creditcard van haar man.

‘Maar bij kokoswater trek ik de grens,’ vervolgde Keisha. ‘Wat een smerig goedje. Het smaakt naar sperma. Het verbaast me niks dat Billy zo’n kartonnetje altijd in één teug leegdrinkt.’ Iris verslikte zich bijna in haar wijn. Marcie schoot in de lach om de verschrikte blik op Williams gezicht en de blos op die van Noah. Jason begon te grinniken en toen deed Iris ook mee.

‘Sorry! Ik ben een enorme flapuit!’

Keisha sloeg haar hand voor haar mond en er lag opeens een nerveuze blik in haar ogen toen ze naar William keek. Even leek het alsof hij zou imploderen, maar toen hij zag dat zijn vrienden er geen aanstoot aan namen, ontspande zijn gezicht zich langzaam en kon er een strak glimlachje af.

‘Wat de smaak betreft, geloof ik je op je woord.’ Hij kneep zachtjes in haar knie en toen Marcie zijn mollige, witte hand op

Keisha's jonge, donkere huid zag, moest ze denken aan een televisiefilm die ze had gezien over die Engelse koning die zo veel vrouwen had gehad. Oud en vadsig, steeds met een mooi jong meisje waarvan hij dacht dat ze van hem hield. Als ze het zich goed herinnerde, was het voor geen van de vrouwen goed afgelopen.

'Wat is het warm,' zei Keisha toen het gegrinnik stopte. Ze leunde achterover in haar stoel en keek uit over het water. 'En benauwd.'

'Welkom in het Zuiden,' zei Noah lijjig. Hij had het afgelopen uur een beetje zitten dommelen, als een oude, aangespoelde walrus, onderuitgezakt op zijn stoel, maar pakte nu een snee maisbrood en trok er een stuk af, ondanks Iris' bestraffende blik. Noah zou ook wel eens aan de lijn mogen doen. 'Stormen die snel komen opzetten en even snel weer wegtrekken. Hitte die zich aan je vastklampt als een jengelend kind.'

'Je leert je trager te bewegen,' voegde Virginia eraan toe, zich koelte toewuivend met een onderzetter. 'Met dit weer moet je wel.'

'O, ik vind het juist heerlijk. Ik voel hoe mijn hele lichaam zich ontspant. Maar,' ging ze door, terwijl ze van haar stoel oprees als een soepele kat, 'het water lokt ook.' Ze kuste William zedig op zijn wang en liet toen haar zomerjurkje van haar schouders glijden. Eronder droeg ze een piepkleine bikini.

'Ik ga er even in, hoor.' Ze duwde de ladder al over de rand en klom over de reling, zonder zich iets aan te trekken van de ogen die op haar lichaam gericht waren, William die haar terugriep, of de afkeurende blik op het gezicht van Virginia, die mompelde: 'Lieve hemel!'

Met opgeheven armen sprong ze in het water en haar opgewonden gillette ging samen met haar kopje onder. Tegen de tijd dat de anderen overeind kwamen en naar de reling liepen, kwam ze weer boven en begon met een verruikt gezicht te watertrappelen.

'Pas op!' riep Noah, over de rand leunend. 'Er kunnen alligators zitten!'

Keisha negeerde hem en dook als een uitgelaten kind weer onder water.

‘Wat een energie,’ zei Iris, zonder enig verwijt. Ze klonk eerder verbazingwekkend onder de indruk. Wat zou Eleanor ervan gedacht hebben dat haar beste vriendin haar plaatsvervangster zo snel accepteerde?

‘Ze moet nog leren zich te beheersen,’ bromde William.

‘Ach, ze is jong,’ zei Iris. ‘Ze barst van de energie. Ik snap best waarom je op haar bent gevallen, William.’

Marcie zag de reden waarom William op Keisha was gevallen duidelijk op Jasons gezicht afgetekend staan. Hij had zijn zonnebril naar zijn voorhoofd geschoven en keek naar het glinsterende water en de vrouw die erin zwom. Marcie stak haar arm door de zijne. Het katoen van zijn overhemd en de sterke arm in de mouw waren vertrouwd en opwindend, maar hij reageerde niet. Het was alsof zij niet bestond.

Keisha hield haar hand boven haar ogen tegen de zon en keek met knipperende ogen naar hen op. ‘Kom op! Wie durft?’ Niemand reageerde. Marcie, die het warm had en misselijk was, dacht eraan hoe heerlijk het zou zijn om haar tutjurk uit te trekken en in haar ondergoed van deze rotboot te springen, maar zij was niet de nieuweling, dat was Keisha, het vreemde meisje in hun midden, en Virginia zou op de club aan iedereen vertellen dat Marcie Maddox halfnaakt van de boot van rechter Cartwright was gesprongen omdat ze zich had willen meten met de bloedmooie jonge vrouw van William Radford.

‘Alligators zeiden jullie?’ riep Keisha. ‘Ik zie alleen maar angst-hazen!’

William keek met een stuurs gezicht naar de anderen. Hij kon het niet maken om in zijn onderbroek in de rivier te springen. ‘Ik heb vandaag al gesport. Een van jullie zal mijn vrouw moeten bezighouden.’ Zijn blik bleef rusten op Jason, die zijn arm lostrok uit die van Marcie, alsof hij geen verdere aansporing nodig had, en zijn overhemd begon los te knopen.

‘Wat doe je?’

‘Dat zie je toch? Iemand moet het water in.’

‘Je bent niet op kantoor,’ siste Marcie. ‘Je hoeft niet te doen wat William zegt.’

‘Jawel. Tot hij officieel met pensioen is. Maak je niet zo dik. Ik vind het niet erg.’

Marcie beet op haar lip. Ze maakte zich niet dik. Ze zag alleen niet in waarom juist hij het moest doen. ‘Laat mij het dan doen.’

‘Ben je mal. Jij haat de rivier. En ik heb mijn kleren al uit.’ Hij ritste zijn gulp open, schopte zijn broek van zich af en stond toen in zijn zwarte Calvin Klein boxershort op het dek. Een lijntje donker haar liep over zijn platte buik naar zijn brede, gebruikte borst. Hoe moest hij eruitzien in Keisha’s ogen, vergeleken met William?
Begeerlijk.

Ze ving de scherpe blik van Virginia op en veranderde haar frons snel in iets wat voor een glimlach moest doorgaan terwijl ze weer bij de anderen ging staan.

‘Als ik ondergoed had gedragen, was ik er zelf in gedoken,’ grapte ze, maar niemand lachte. Ze keken allemaal naar Jason, die van de boot dook en Keisha begon nat te spatten. Keisha slaakte verrukte gillettjes. ‘Grapje.’ Marcie pakte haar glas van de tafel en leunde over de reling. ‘Natuurlijk heb ik ondergoed aan.’ Dit deed pijn. Als Keisha het had gezegd, zouden ze het allemaal grappig hebben gevonden. Wat was het verschil?

Ze dronk haar wijn, met grote slokken, terwijl ze daar op een rijtje stonden, kraaien op een kabel, toeschouwers bij een spektakel. Jason dook onder water en bleef een eeuwigheid onzichtbaar, terwijl Keisha rondjes draaide in een poging te zien waar hij zich bevond. Ze slaakte een gillette toen hij opeens aan haar voet trok.

‘Vuilak!’

Hij kwam lachend en proestend weer boven en ze begon hem nat te spatten. Het was alsof ze naar tieners keken. Wat vond William van deze voorstelling? Marcie zou zich in dit water nooit zo op haar gemak voelen als Jason. Zij wilde altijd precies weten wat zich om

haar heen bevond, maar het water van de rivier was bijna altijd troebel en dat woord, alligator, zat altijd in haar achterhoofd. Keisha en de verborgen alligators smolten in haar verbeelding samen tot een roofdier dat van plan was haar man te verslinden. Ze nam nog een slok wijn en haar gedachten verhardden zich. Misschien moest Keisha aan den lijve ondervinden dat Marcie niet met zich liet sullen.

In elk geval bleef Keisha niet lang meer in het water. Algauw zat ze weer aan boord, tevreden geeuwend, gewikkeld in een badjas die Iris snel uit een van de cabines had gehaald. Jason was naast Keisha gaan zitten – *anders wordt je jurk nog nat, schatje*. ‘Je had er ook in moeten komen,’ zei Keisha poeslief tegen Marcie. ‘Jason is een echte waterrat.’

Ja, net zo slinks, had ze willen antwoorden. ‘Doe mij het zwembad maar. Wie weet wat er allemaal in dit water zit.’

‘Dat hebben we net gezien,’ mompelde Virginia glimlachend. Ze had gestaag gedronken sinds ze was gearriveerd en was nu aardig aangeschoten. Haar hamsterwangen glommen in de hitte. Wat bedoelde ze met die opmerking? Moeilijk te zeggen. Virginia was Marcies vriendin omdat zij en Emmett William al zo lang kenden, en daardoor ook Jason, maar ze verschilden toch twintig jaar in leeftijd. Marcie vond het niet erg om voor de schijn naar de kerk te gaan en hielp eens per maand in de gaarkeuken, maar ze had verder niks met God, ongeacht wat ze op de collecteschaal legde. Virginia kon zo bazig doen, terwijl ze zelf nooit een baan had gehad.

Misschien waren ze geen vriendinnen. Misschien tolereerden de anderen haar alleen vanwege Jason. Misschien hielden ze nog stiekem contact met Jacquie. Marcie keek naar de schoonheid tegenover haar, die vocht tegen de jetlag en met haar gegeeuw het einde van de middag inluidde. Keisha moest nog veel leren over hun wereldje. Opeens voelde Marcie zich erg alleen. Alsof ze er niet bij hoorde.

‘Tijd om naar huis te gaan, lijkt mij,’ zei ze.

Niemand sprak dat tegen.

Met een zucht van verlichting deed Marcie de zware voordeur van hun huis, haar toevluchtsoord, achter zich dicht. Binnen was het heerlijk koel. Ze had pijn in haar hoofd van de zeeziekte, de hitte en de afschuwelijke vrees dat ze de controle over haar leven begon te verliezen. En van de wijn, gaf ze eerlijk toe. Het was nog vroeg, maar ze zou het liefst onder de douche gaan en in bed kruipen. De rit naar huis was zwijgzaam verlopen, omdat ze niet was ingegaan op Jasons pogingen een gesprek te beginnen. Jason was in een opperbeste stemming geweest. Zijn plezier over de middag op de boot stond lijnrecht tegenover hoe zij zich voelde.

Eens een bedrieger, altijd een bedrieger. Wie van risico's houdt, zoekt het gevaar. Pas maar op.

Dit had een vrouw die ze vaag kende, een van Jacques vriendinnen, in het toilet van de countryclub tegen haar gezegd op de avond dat Jason en zij zich voor het eerst als stelletje in het openbaar hadden vertoond, en de woorden deden nog steeds pijn. Kort nadat de echtscheiding een feit was geworden, had Jacquie een gepensioneerde orthopedisch chirurg leren kennen en was ze naar Atlanta verhuisd. Inmiddels hoefde zij zich geen zorgen meer te maken over overspelige echtgenoten, want kort voordat Eleanor was overleden, was Jacques tweede man bezweken aan een hartaanval. Jacquie zat nu ergens in Florida te genieten van het geld van zijn levensverzekering. Marcie was er bijna jaloers op. Al die vrijheid.

'Ik wist niet dat je William vanochtend had gebeld,' zei ze, terwijl

ze haar schoenen uitschopte en met haar warme voeten over de heerlijk koele tegels liep.

‘Is dat belangrijk?’

‘Nee, maar waarom heb je het me niet verteld? Is alles in orde?’

‘Hij zou pas na Thanksgiving terugkomen. Ik wilde weten of hij van plan is weer aan het werk te gaan of niet.’

‘Had je hem dat vanmiddag niet kunnen vragen?’ Ze schonk een glas water in en slikte twee aspirientjes door. Ze had een barstende koppijn en haar maag was nog steeds niet in orde. Wilde ze ruzie? Nee. Waarom deed ze dan zo kribbig?

‘Je weet dat William zaken en plezier gescheiden houdt. En wat maakt het uit? Wat heb je toch vandaag? Het ging gewoon over werk.’

‘Ja, net zoals in de rivier springen over werk ging.’

Daarna bleef het lang stil. Haar hartslag versnelde. Uiteindelijk zette Jason zijn biertje op het aanrecht en keek haar aan. ‘Wat is er aan de hand?’

Ze keek net zo fel terug. ‘Ik geloof dat jij haar leuk vindt.’

‘Doe niet zo raar.’ Hij keek zo verontwaardigd dat ze hem bijna geloofde. Tot hij de doodsklok van de ontkenning luidde. ‘Ze is mijn type niet.’

De woorden voelden als een klap in haar gezicht. Hij begeerde Keisha dus wel degelijk. En niet op een lacherige manier van ‘Jee, wat is die meid heet, jammer dat ik van haar af moet blijven’.

‘Nee?’ Het woord droop van haar af, zwaar van sarcasme.

‘Jezus, Marcie, mag ik soms nooit meer naar andere vrouwen kijken? Wil je me zo hebben? Gecastreerd?’

‘Dat bedoel ik niet!’ Wat bedoelde ze dan wel? ‘Dit lijkt alleen anders. Het geeft me een raar gevoel en ik weet niet waarom.’ Op eens zaten de tranen haar hoog. Ze maakte het alleen maar erger.

‘Ik wil niet met haar naar bed,’ zei Jason, vermurwd door haar verdriet. ‘Ik vind haar alleen... verfrissend.’

‘Verfrissend?’

‘Je weet wel wat ik bedoel.’ Hij trok zijn schouders op. ‘Een beetje wild. Jong. Ze is weer eens wat anders dan onze vrienden.’

Jóúw vrienden, wilde ze hem toebijten, maar ze hield zich in. Ze waren niet Marcies vrienden, ze hadden haar geabsorbeerd. Haar opgepoetst en toonbaar gemaakt. Ze had zich er niet tegen verzet, omdat ze van hem hield. Ze had het toegelaten.

‘Ik ben niet saai,’ zei ze. Hij barstte in lachen uit.

‘Nee,’ zei hij. ‘Nee, saai ben je niet. Een beetje getikt, misschien, maar niet saai.’ Hij stak zijn hand uit, trok haar naar zich toe en drukte een kus op haar hoofd. Een kuis kusje. ‘Ze is jong,’ fluisterde hij boven haar hoofd. ‘Te jong voor mij.’

Wat geen man ooit dacht.

Later op de avond, toen ze uit bed glipte om haar nee-dank-je-geen-baby-pil te nemen en de deur van de kleedkamer op slot had gedaan, klom ze op de stoel van haar kaptafel en nam voorzichtig het rooster van de airconditioning in het plafond weg. Op haar tenen reikte ze zo ver als ze kon en haalde het blikken broodtrommeltje eruit dat ze daar had verstopt. Ze hoefde maar over het deksel te strijken om zich meteen een stuk rustiger te voelen.

Waarom voelde ze juist vanavond behoefte om in het trommeltje kijken? Keisha, Keisha, Keisha. Daarom. Als ze terugdacht aan hoe Jason naar Keisha had gekeken toen die in het water lag en hoe achteloos hij Marcie in de steek had gelaten om haar achterna te springen, kon ze hem wel vermoorden. Mannen begrepen nooit dat juist de kleine beledigingen het meeste pijn deden. Als aanbidding veranderde in vanzelfsprekendheid, als het respect vervaagde, als je op de koop toe werd genomen. Dit had ze nooit gewild. Dit wilde ze nu ook niet. Daarvoor stroomde haar bloed veel te heet door haar aderen.

Ze staaarde naar het trommeltje, het bewijs van hoever ze het had geschopt. Haar anker. Als dit leven, waar ze zo hard voor had gevochten, haar dreigde te verstikken, hoefde ze alleen maar naar

het trommeltje te kijken. Het leven was niet zo volmaakt als ze had gehoopt, maar het had veel erger kunnen zijn. Ze hoefde het niet te openen om te weten dat bovenop, op alle andere aandenkens, een foto lag van haar en Jason, beide lachend, haar armen om zijn hals. Vrij. Het was een foto van toen ze elkaar pas hadden leren kennen. Toen hartstocht nog boven alles ging en ze voor elkaar zouden zijn gestorven. God, wat miste ze die hartstocht.

Wie van risico's houdt, zoekt het gevaar.

Nee, dacht ze, dat is niet waar. Mensen kunnen veranderen. Mensen veranderen. Alles zou in orde komen. Marcie en Jason Maddox waren voor elkaar bestemd.

Toch?